

Copilul cu două ursite

COSTIAN

Editura Katartis

2015

CUPRINS

Capitolul I pag. 7

În care Zmeul Guturai dezlănțuie povestea. Cei doi frați vrăjitori își dau în vileag vrajba. Strop de Cer prinde viață din piatra-curcubeu. Mama-Regină își începe zborul, iar cele două copile sunt pe cale să se întâlnească la masa de sub baldachin.

Capitolul II pag. 33

În care este înfățișată marea vânzoleală stârnită de doica trezită la viață. Noaptea ursirii și ghinionul ciobului de oglindă. Cele două fete se cunosc în sfârșit. Melancolia prințesei e rezolvată printr-un anunț de nuntă. Turnirul de pomină al celor ce s-au pornit să cucerească inima prințesei. Prințesa se întâlnește cu oglinda mișcătoare.

Capitolul III pag. 63

În care Prințesa Petunia își zărește pentru prima și ultima oară chipul în oglinda piticului Adaman. Plecarea lui Rosalund și necazurile porumbelilor strănutători. Marea bucurie vânătorească a Regelui Berg. Alaiul din Bavar sosește la poalele Codrului de Nepătruns. Vesele întâmplări de ospeție. Doica primește o nouă însărcinare de la Regina Palidă. Nunta se sparge sub povara blestemului. În toiul tristeții, Rosalund hotărăște să dezlege „Pricina Măgarului”. Strop de Cer pornește la drum însoțită de Broscoiul de Argint. Ea întâlnește mai întâi Ușa fără Margini.

Capitolul IV pag. 97

În care Strop de Cer și Broscoiul de Argint, fiind luați drept hoți, ajung în fața Sacilor-judecători. Guzganul Grefier îi condamnă la moarte pentru uitare. Câinele de lut bagă sperieții în satul Atârnați. Cavalerul Samovar este adunat bucată cu bucată de pe Câmpia Drobului de Sare. Are loc confruntarea de la Râpa dintre Zile, iar povestea se sfârșește pentru unii cu bine, pentru alții cu tristețe și speranță.

În loc de epilog pag. 131

În care Ursul Palavragiu o întâlnește pe Zâna Cuvintelor Uitate și încearcă, pe cât poate, să îi facă dreptate.

n noaptea aceea fereastra cămăruței rămăsese deschisă. Perdeaua, zbuciumată lin de șoaptele licuricilor, îi făcu semne ademenitoare Zmeului Guturai, care nu se lăsă prea mult îndemnat și dădu o **raită** prin încăperea cu tapet azuriu pe care se **zbenguiau** peștișori de aur. La început, zmeul crezu că nu e nimeni în cămăruță, ceea ce îi dădu curaj să se **zgâiască** la jucărioarele îngrămădite pe polițe sau la desenele în care tot apărea chipul zâmbitor al unui căpcăun. Dar mai apoi auzi pași grăbiți care se apropiau de ușă, iar sub pledul încărcat cu flori pufoase de bujor, cineva se răsuci de pe o parte pe alta, oftând adânc sub vraja cine știe cărui vis. Încolțit, Zmeul Guturai strănută cu poftă și se avântă grabnic pe drumul pe care venise. Bunica pătrunse tiptil în încăperea scufundată într-o lumină albăstruie, pe care doar razele lunii o făceau să strălucească blând prin colțuri.

„Ia te uită, copila a uitat să închidă fereastra, mormăi ea nemulțumită. Toată răcoarea din poiană s-a tolănit în cămăruță. Măsuța e plină de rouă, iar vântul a așezat pe pervaz două frunze uscate. Mare minune dacă n-o să ne trezim mâine dimineată cu un pui de răceală”.

Bunicuța închise geamul și îndreptă pledul, legănându-și capul a dojană. Mai **zăbovi** un pic privind-o cu drag pe fetița care dormea adânc, cuprinsă de farmecul unei noi călătorii prin nepătrunșii codri în care locuiau minunatele ființe din basme. Închise cu grijă ușa, dar nu atât de ușor încât Fetița, căreia strănutul Zmeului îi alungase somnul, să nu facă ochii mari și să nu **ciulească** urechile pentru că, în salonul în care Bunica îi întâmpina de obicei pe cei dragi, se auzeau voci înfundate.

„Oare pe cine o fi primit în ospete, așa de spre miezul nopții, Bunicuța?”, se întreabă Fetița, urmărind cu privirea o steluță de catifea ce se plimba fără griji pe întinderea tavanului.

Și fără a sta prea mult pe gânduri, sări din pat și se furișă lângă ușă, deschizând-o cu mare grijă. Lampa ce atârna în mijlocul salonului cerna o lumină subțire, de culoarea mierii, care abia de făcea să se întrezărească cele patru femei ce șușoteau tainic între ele. Fără îndoială, cocul bunicii, având strălucirea argintului, se zărea cel mai bine. Celelalte siluete păreau a fi făcute din pale de ceață colorată, agitate de un zefir răcoros, a cărui umezeală ajungea până la crăpătura ușii prin care privea Fetița. Și totuși zefirul acela neliniștea și sâmburii de lumină ce dansau în capătul lumânărilor, scoțând la iveală ceva din înfățișarea musafirelor tainice. De pildă, cea uscățivă, cu creștetul pierdut într-un turban de mătase măsliniu, tocmai se pornise să spună:

— Nu mai e timp de pierdut. Stăpânul Ultimei Taine a răsturnat **clepsidra**. Firele de viață au început să curgă unul câte unul.

— Bătrânului stejar au început să-i pălească frunzele..., adăugă cea care părea a se ascunde de frig într-un cojoc acoperit cu țurțuri de aur.

— Iar pe noi, ursitoarele, **susură** cea de-a treia bătrânică, străduindu-se să-și **strunească** glasul puternic și melodios, ne apasă din ce în ce mai greu **legământul** pe care l-am făcut cu tine. Azi-măine legământul se va întoarce împotriva noastră. Ne vom pierde puterile și atunci viețile tuturor ființelor, mari sau mici, **cuvântătoare** ori **necuvântătoare**, vor fi la bunul plac al Vrăjitorului Stâncă.

— Nici nu vrem să ne gândim la câte rele ar putea să facă având la îndemână atâtea vieți, reveni cea cu cojocul.

— Ia-ți inima-n dinți și pornește la drum, o îndemnă uscățiva cu turban. Sparge vraja.

Bunicuța le ascultă cu răbdare. Tăcerea puse apoi stăpânire pe cele patru femei. Tăcere, vorba vine!, pentru că aproape imediat, după ultimul cuvânt rostit, lingurițele porniră să clinchene cu hărnicie în ceștile aburinde de ceai. După o vreme, ea privi cu înțeles spre cămăruța Fetiței, dar ursitoarele îi prinseră privirea și se grăbiră să o liniștească.

— Nu-ți face griji. Pentru ea totul o să dureze cât visul dinspre dimineață. Cel de dinainte de trezire.

Pe neașteptate femeile își întoarseră privirea spre ușa în spatele căreia Fetița trăgea cu urechea și toate trei rostiră în același timp:

*„De taină mintea-ți stea deoparte
Căci cele spuse sunt deșarte.”*

De îndată fetei i se făcu tare somn. Ba chiar se miră că, în loc să fie la adăpostul cald al pledului, sprijinea fără rost tocul ușii. Se cuibări în **pă-tucean**, strângându-l la piept pe măgărușul Pișcot, și uită în aceeași clipă tot ce văzuse și auzise.

A doua zi de dimineață, Fetița se trezi mângâiată de aceleași raze prietenoase cu care se întâlnea încă de la începutul verii. Se grăbi spre fereastră să le salute, dar mersul nu-i mai fu vioi, așa cum îi era de obicei. O oboseală curioasă pusese stăpânire peste puterile ei, iar privirea i se îngreunase, ochii părând a i se fi transformat în doi tăciuni încinși afară din cale. Dădu cu greutate perdeluța la o parte și zări în poiana din fața casei trei bătrânele care își fluturau gulerașele de dantelă, una cu turban, una nădușind într-un cojoc cu **mița** de aur și, în sfârșit, cea de-a treia căznindu-se să nu pornească un cântec sprintar împreună cu ceata de grauri ce poposise pe o ramură de **scoruș**, în timp ce își luau *la revedere*, cu plecăciuni și **bezele**, de la Bunicuța. Apoi porniră grăbite și dintr-o dată îngândurate pe cărarea ce se pierdea sub poalele codrului. Una dintre ele, cea cu turbanul, firește, ce rămăsese mai în urmă și, înainte de a se grăbi să le ajungă pe celelalte, se opri, se întoarse spre Bunicuța și rosti două vorbe cu înțelesuri tainice care, deși șoptite, plutiră prin aer până la urechile Fetei: „*E timpul...*”. Bunicuța dădu de câteva ori din cap și apoi se grăbi să se întoarcă în cămăruța în care fetița își dădu silința să ajungă sub pled, prefecându-se că doarme.

— Bunicuțo, ia te uită! izbucni Fetița puțin cam prea pe neașteptate. Pe tavan plutesc cerculețe colorate, înlănțuite de liane roșii, iar eu sunt o sobiță de **porțelan** gălbui care încălzește căsuța păpușilor în miez de iarnă.

La fel de îngândurată ca și cele trei bătrânele care apucaseră **cărăruia** spre codru, Bunicuța se așeză pe marginea patului și oftând își lipi palma

Zmeul Guturai
și Fetița

de mătase de fruntea Fetiței care ardea ca un **ciob** de plită bine încinsă. O îndemnă să se ascundă și mai bine sub bujorii ei de lână și șopti parcă a dulce dojană:

— Nu mai încape îndoială că Zmeul Guturai a dat o raită și pe la noi. Vom bea un ceai fierbinte, îndulcit cu miere și vom încerca să dormim. Apoi vom lua siropuri și pastile și ne vom încălzi spatele cu oțet de mere. Ușor-ușor vom câștiga și băătăia asta. Nu ne speriem noi de un biet zmeu cu solzii căzuți. Făcând ochii mari fetița îi dădu dreptate.

— E o băătăie lungă, Bunicuțo. E nevoie de curaj...

— Știu, știu, drăguțo. Dar tu ai mai luptat și altădată și te-ai **descurcat** de minune. Și ca să fim sigure de biruință, iată, am se te îmbărbătez cu o poveste. Tocmai am aflat-o de la cele trei **precupețe** de ciuperci pe care le-ai zărit mai devreme. E o poveste tare frumoasă și nu știu dacă nu cumva e și adevărată.

— Și cum se cheamă povestea, Bunicuțo?

— E povestea copilei Strop de Cer, cea cu două ursite. Dar, înainte de a începe, așează-ți mai bine perna și bea câteva înghițituri din ceaiul ăsta aromat.

Pentru câteva clipe Bunicuța crezu că somnul avea să-și deschidă larg porțile către visele frumoase ce încălzesc sufletul oricărui copil. Dar nu fu așa. Fetița o privea cu ochi mari și strălucitori, fiind gata să-i soarbă cuvintele și să se amestece printre ființele fermecate ce se agită încolo și încoace prin lumea oricărui basm. „Hai, odată! Spune-mi cum începe!”, se arată ea nerăbdătoare.

Zâmbind, Bunicuța se așeză mai bine în fotoliul de lână pat și își **drese glasul.**

Totul pornește în ziua în care marele magician Fum îi chemă la sine pe cei doi feciori ai săi și

